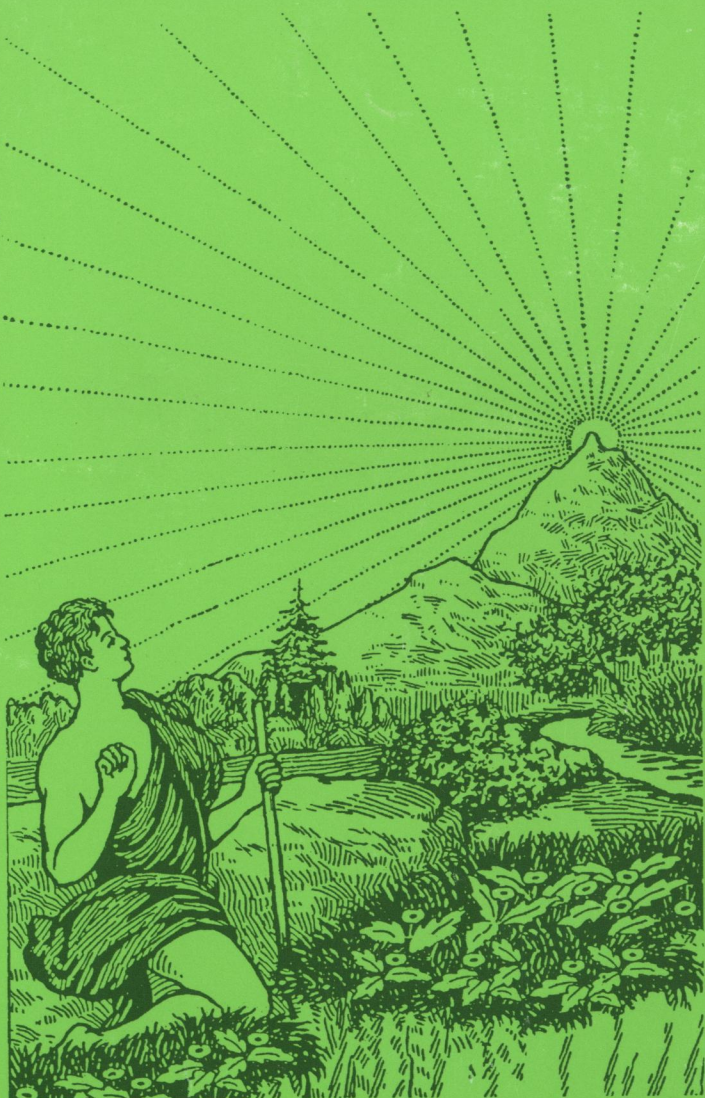


Тодор Ковачев



ИДИ И КАЖИ

ТОДОР КОВАЧЕВ

ИДИ И КАЖИ



СОФИЯ 2002

„Иди и кажи.“

Доста време размишлявах дали да дам материализиран израз на следващите разсъждения и мисли, докато се сетих за една мисъл, която гласи: „Ти казваш: дали думите ми ще се приемат? – Ти ще се намериш на мястото на пророка, комуто казват: „Иди и кажи; и дали ще те приемат, или не, то е друг въпрос.“ Ако не приемат, отговорността е тяхна, а ако приемат, и ти се ползваш.“ – край на цитата.

Този цитат е от една лекция, държана през 1939 г. и отпечатана в томчето „Единственото богатство“ на стр. 77. Автор е Петър Константинов Дънов. С това име е известен Той в България и извън нея.

На това място обаче трябва да направим съответните разяснения по повод името на Учителя. А ето какво казва Той по повод този въпрос: „Някои сега ни кръщават „дъновисти“. Най-голямата пакост, най-големият позор за мене е туй име „дъновисти“. „Дъновист“ – това е псевдоним, АЗ НЕ СЪМ „ДЪНОВИСТ“. Някому може да е много приятно да се нарича „дъновист“, но за мене думата „дъновист“ или когато споменават думата „Дънов“, то е забиване на един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това, ние всички страдаме от „дъновисти“, „павелисти“, „апостолисти“, „петровисти“ и тути кванти: от тази неразбранщина страда днешният свят, от имена като „каравелисти“, „тончевисти“, „драгневисти“, „стамболовисти“ и т.н. Никой от тях – нито „стамболовисти“, нито „каравелисти“ оправиха България. Всяко

нещо, което е обосновано на човешкия ум, не е истинно. И християнството, като му туриха това име, изгуби. Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Силата на едно учение зависи само от ЛЮБОВТА, която прониква в туй учение. Вие може да турите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви придаде, а съвсем ще избеднеете и изсъхнете. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това. Аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се деля от вас. А защо съм един от вас? – Защото знам, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между Неговите същества. Аз имам почитание и любов към вас, като знам, че вие сте проявление на Бога. Да ви питам ли сега вие какво мислите заради мене? И едно време Христос попита учениците: „Какво мислят за Мене, кой съм Аз?“ Отговорили му: „Едни мислят, че Ти си Исая, други, че си някой от пророците.“ А вие какво мислите? Един се осмелил да каже: „Ти си Христос. Син на Бога живаго.“ Но той не изказал още истината, а Христос го коригирал, като му казал: „Плът и кръв съм.“ И добавил: „Хора не са ти открили това, но Отец Мой.“ Туй, което му е казал, когато го е коригирал, то не е писано в Евангелието.“ („Сила и живот“ – пета серия, стр. 379.)

Над тези изречения, изказани от Учителя, има какво да се размишлява. Но да преминем към практичната страна. Как са се обръщали към Него тогава? Ами само с обръщението „Учителю“. Името Петър Дънов никой не е споменавал. То, името, е съществувало само в необходимите държавни документи. И понеже тогавашната власт в лицето на полицията Го е арестувала няколко пъти, в прото-

колите, които Той е писал, там е записано: „Именувам се Петър Константинов Дънов“ Но както Той сам казва, това е един псевдоним. И все пак, както при Христос, завесата е много мъничко приповдигната и ние знаем, че името Му е Беинса Дуно.

И за да не Му забиваме непрекъснато пи-рони в ръката и за да избегнем избедняването и изсъхването, правим уговорката, че повече няма да употребяваме това име.

Досетливият читател вече е разбрал, че ще става дума по-нататък за неща, свързани с науката, която Той, Учителят Беинса Дуно, дари най-напред на учениците в България и на българите. И наистина е така.

Сега нека да изясня защо се въздържах да дам гласност на тези редове. – Защото в науката, която ни даде Учителят, е изключено всякакво насилие. Така че всяка пропаганда е изключена спрямо тая наука, защото пропагандата е вид насилие.

Тя, тая наука, трябва да се рекламира по метода на Слънцето или на цветята. Слънцето съществува и ни праща своята живителна светлина, топлина и енергия. Който си затвори прозорците и не се ползва от слънчевата енергия, то, Слънцето не ги чуи и не доказва колко е необходимо на хората. Разумният индивид си отваря прозорците и се ползва, а неразумният ги затваря и не се ползва. Въпрос на избор!

Цветята ухаят и привличат работливите пчели, които разумно използват техния нектар. Те, цветята, не пишат във вестниците, нито говорят по радиото колко са полезни.

Ето, такива са методите на науката на Учителя, за нейното предлагане на тези, които пожелаят да я изучават. Ще се опитаме да съ-

четаем повелята на пророка „Иди и кажи“ и безсловесната изява на Слънцето и цветята. Дали ще го постигнем, ще разберем от резултата. Негативният резултат ще покаже само, че аз съм сбъркал някъде. Но във всички случаи ще спазим закона на свободата. Не трябва и не искам да се натрапвам на никого. Природата е дала на всеки индивид свобода да избере своя път. Избрал обаче пътя си на движение, той, индивидът, вече не е свободен от последиците на своя избор. Каквито и да са те, той ще трябва да ги понесе.

Например имаме две чаши. В едната има чиста, топла, бистра, изворна, минерална вода. Другата пък е пълна с един от видовете рекламиран навсякъде алкохол. Всеки има свободата да избере от съдържанието на коя чаша да се ползва. Ако бъде консумирана минералната вода, резултатът ще бъде, че ако си болен, ще оздравееш, а ако си бил здрав, здравето ти ще се увеличи още повече. Избереш ли алкохола, тогава, и здрав да си бил, ще се разболееш. И колкото и да го обичаш такъв човек, не можеш да му помогнеш. Той сам ще понесе неприятните последици от избраната чаша. Така стои въпросът със свободата на човека, дадена му от Природата.

Предполагам, че голяма част от тези, които ще се решат да прочетат тия редове и разберат, че става дума за Учителя Беинса Дуно и неговите лекции, ще кажат: „Какво ни занимава този тук с една религиозна секта?“ И разбира се, ще сбъркат. Това не е секта и още по-малко религиозна. Това е една наука! И аз няма да доказвам това, защото то не се доказва. Как да докажа на слепия, че има Слънце, месечина, звезди? Всеки, който пожелае, може да

провери дали това е наука, като се запознае с нея. А как става запознаването с каквато и да е наука? – Ами като се изучи. А ученето как става? – Като се чете.

В продължение на повече от три десетилетия Учителят е говорил над 4000 научни лекции и беседи пред учениците си. Тези лекции са стенографирани и след това дешифрирани от опитни стенографи. После поетапно, според условията, са отпечатани вече почти всичките. Има още съвсем малка част неотпечатана, но с Божието съдействие и активната работа на изучаващите тая наука и това ще стане. Вероятно тогава това Слово ще бъде събрано в около 200 тома научни книги. Тях ги има сега на книжния пазар. И всеки, който има желание, може да се снабди с тях, за да ги изучава.

На желаещите доброволно да изучават тази наука Учителят казва: „Това учение осигурява физическо здраве, морална чистота и духовен напредък. Аз нито викам някого, нито принуждавам, нито задържам. В това учение се прилага законът на разумната свобода.“

„Иди и кажи.“

Още през 1896 г. Учителят отпечатва първия си научен труд, озаглавен „Наука и възпитание“. Тук се обсъжда въпросът по какъв път и по какъв начин човечеството ще може да постигне и осъществи своите заветни цели. Забележете, че тук става въпрос за човечеството, а не за отделна група, не за дадено общество, не за един народ, а за цялото човечество! И отговорът Му е: „Само с помощта на науката и възпитанието. По силата на своята универсалност науката и възпитанието, пи-

ше Той, са два мощни фактора за развитието на народите, както и за тяхното сближаване.“

От посочения цитат се вижда, че науката и възпитанието трябва да бъдат лостове в ръцете на ръководните фактори за възхода на отделния човек, на всеки народ, на цялото човечество.

Учителят разглежда в лекциите си произхода на думата „възпитание“. Под тая дума ние обикновено разбираме научаването на индивида как да се държи в обществото. Ето в каква светлина ни поднася Учителят тая дума. Тя е съставена от две части: частичката „въз“ и думата „питание“. Частичката „въз“ в нашия език означава нагоре и затова казваме въз реката, когато искаме да покажем, че движението е нагоре по реката, за разлика от „низ“ реката, когато движението е надолу по реката. Думата „питание“ произлиза от „питать“, както е в старобългарския и руския, език и означава хранене. Следователно възпитанието е процес на възходящо хранене. Да възпитаеш един човек, значи да го нахраниш правилно и физически, и умствено, и чувствено, и духовно.

За да овладее един индивид науката, трябва да получи образование. И ние българите така сме кръстили министерството, което се занимава с тая област в ръководството на държавата – Министерство на Образованието и Науката. А какво значи образование? – Ами да получи човек знание. Но как? – С образи. Само когато човек има образ за нещо, тогава ще има и знание за него. Ако няма образ, няма и знание. Знаещият човек пък е образец за другите. Затова казваме „образован човек“, когато искаме да подчертаем, че даден индивид е овладял науката.

Какво е заключението? – Успехи в работата може да имаме, когато е налице образован и възпитан индивид.

Това го е проумял преди повече от хиляда години тогавашният водач на българския народ – цар Борис I. Той е направил всичко възможно да просвети народа. Всички знаем как е станало това и няма да припомним събитията. Започнало отваряне на училища, за разлика от сега, когато създадени и действащи училища ги затваряме, оставяме ги да се рушат. Последиците ще имаме възможност да опитаме. Добре е министърът на образованието и служителите в това министерство и премиер-министърът да прочетат статията на професор Минчо Семов „Образованието не е патентен данък“, поместена във в. „Труд“ от 9 март 2002 г. Струва ми се, че за тях важи сентенцията на Френсис Бейкън: „Човек може толкова, колкото знае.“ Тогава, през оня век, цар Борис I не е започнал да провежда икономически и какви ли не други реформи, за да подобри благосъстоянието на народа, а провел просветна работа, подчертавам просветна работа. Той разбрал, че само един просветен народ може сам, без чужда помощ, да създаде такова свое благоденствие, каквото сам той си пожелае. Образован бил този наш тогавашен цар. Така си провел външната политика, че с ловките си маневри преодолял всички трудности, които му създавали и всесилният римски папа, и всезнаещият константинополски патриарх, но постигнал целта си. Сегашните водачи започват с икономически промени, а за образование, наука и култура все не достигат средства! Пък икономиката все я оправят и все е неоправена. Резултатите са налице!

„Иди и кажи.“

Бдителният читател сигурно ще каже: „Темата е за Учителя – Беинса Дуно, но кой е Той?“ – И вярно, кой е Той? – На този въпрос трудно може да се отговори. Защо? – Защото Той, Учителят, самият казва за себе си: „Колкото и да се мъчите, няма НИКОГА да разберете кой съм аз.“

Когато четем и проучваме неговите лекции, може, ако сме осторожни, да открием туктаме да е казал нещо за себе си. В есенциален вид можем да съставим един такъв отговор, опирайки се на Негови думи: Аз съм един пратеник на Бога да ви донеса една наука, с помощта на която да може да живеете правилно, като спазвате законите на Природата. И ето нещо дословно: „Затова съм аз в България – да завъртя крана на колелото на живота и след 2000 години ще ме търсите, ще искате да знаете кой е сторил това нещо. Господ ме е пратил в България да завъртя колелото на живота в обратна посока и аз ще го завъртя по всичките правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Когато завъртя колелото в обратна посока, българите ще разберат, че може да изпълнят и този малък закон. Ще се въдвори между тях отлична възвишена култура и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта.“ („Сила и живот“ – трета серия, стр. 219.)

Навремето, преди 2000 години, когато Христос дойде на земята и поднесе Своята наука на евреите, Той каза кой е директно в прав текст: „Аз съм Син Божий.“ Евреите не му повярваха. Вместо да изучат науката, която Той предаде на учениците си във вид на лекции (ко-

ито те само слушаха, без да записват, и по-късно съставиха по памет познатите ни евангелия), то евреите, насърчени от духовния си водач Каиафа, го осъдиха на смърт, макар че римският представител не намери основание за това. Той даже им предложи да пуснат Христос и да задоволят желанието си за линчуване, като им предаде разбойника Варава. Евреите не пожелаха това. Варава беше пуснат, а Христос – закован на кръста. Какъв парадокс! Да освободиш един разбойник, който отнема живота на другите, и след това да заковеш на кръста един пратеник на Бога, Който искаше да ги научи как да живеят свободно, без да отнемат живота на когото и да било. Христос не отне живота на никого. Точно обратното. Излекува много тежко болни, ползвайки знанията, които имаше, и искаше и другите да научи на това. Но те не пожелаха. Да, какъв парадокс!

Така науката Му остана недостъпна за тези, за които беше предназначена. По-късно, чрез учениците Му я приеха и започнаха да я изучават европейските народи. А чрез нашия цар Борис I – тя бе въведена за изучаване и от българите.

Сега науката на Христос е разпространена в целия свят и милиони люде я изучават и се мъчат да я приложат къде успешно, къде неуспешно.

„Иди и кажи.“

Всички искат да живеят добре. Няма някой да не иска това. Но какво се разбира под добър живот? Наблюденията показват, че най-често под добър живот се разбира да е осигурено на първо място охолно ядене и пиене. А какво ядене? – Да има печени прасенца, пилета на

грил, агънца на чеверме, риба на скара и т.н. видовете животинки, минали през тенджерата. И всичко това после полято отгоре изобилно с видовете алкохол, които са доста разнообразни. Има ли го това, всички са доволни. Но доволството за чия сметка е? За сметката на живота на всички тези агънца, прасенца, пиленца и т.н. животинки. Това обаче не е верният път на добрия живот. Какво ще прочетем по този повод в томчето от лекции на Учителя „Сила и живот“ – четвърта серия на стр. 139 „И сега всички тия хора седят с чашите, със своите ножове, седят и пишат морал, как трябва да се живее! Как трябва да се живее ли? – Прасенцата ще квичат, кокошките ще кречат, агънцата ще бляят, кравите ще мучат, жените ще плачат. Защо тъй? – Сватба ще стане, с винце, с месце; църкви ще освещават – с винце, с месце. И после хайде на хаирлия да е. Навсякъде все хаирлия, пък освен че не излиза на хаирлия, ами все с разправия.“

И как няма да има разправия, като сме отрязали главите на животните и сме ги погребали в стомасите си. Така сме превърнали собствените си стомаси в гробища на умрели животни. Не, не бъркам, точно така е!

Излиза, че ние градим добрия си живот, като отнемаме друг нечий живот. Известният руски писател Ф. Достоевски в посока на тая мисъл е дефинирал в словото си, произнесено на 8 юни в заседанието на дружеството на любителите на руската литература за творчеството на Пушкин, мисълта: „А нима може човек да изгради щастието си върху нещастията на друг? Но какво щастие може да има, ако то е изградено върху чуждото нещастие?“ И ето формулировката: „Ако за щастието на цялото чо-

вечество е необходимо да бъде онеправдано едно, пък и най-малко и незначително същество, то аз се отказвам от това щастие, защото какво щастие ще бъде то, ако в основата му има едно нещастие.“

Както виждаме, това е в пълен противовес на философията на Ницше, която долу-горе звучи така: „Струва си, ако за създаването на един богочовек е необходимо да бъде пожертвано цялото човечество!“

За съжаление много индивиди се опитват да правят това. Но жертването на животните не е безнаказано. Ето какво може да прочетем на стр. 233 от трета серия на лекциите „Сила и живот“ от Учителя по този повод. „Чрезмерното избиване на млекопитаещите животни създава аномалия в природата. Повечето болести се дължат на избиването на млекопитаещите и на птиците. Понеже с това избиване се спиратяхната еволюция, всички сили, които трябва да образуват тяхното благо, остават неизползвани и с това се явява един хаос, който е причина за разните болести. Знаете ли какво става след безразборното изтичане на тази животинска кръв? – От изпаренията ѝ се образуват различни серуми и култури за вредоносните бацили, от които дохождат всичките злини в органическия свят. За да се тури равновесие в Природата, тя трябваше да отдели около сто милиона килограма кръв, за да се балансира тази на животните. Но днес в тази война се пусна около двеста милиона килограма човешка кръв (става дума за Първата световна война).

Някои искат да докажат това нещо. Аз имам ред доказателства за това и виждам, че законите в природата са верни и по отношение на вашия живот.“

Нека съвременната наука, съвременните учени, съвременните медици, биолози, ветеринари и всички, които се съмняват в това, да направят изследвания, да проучат това твърдение на Учителя и ако не е вярно, да продължат всички в същата посока на действия, да избиват животните, за да се хранят с техните тела. Но ако е вярно, да се замислят задълбочено над това и в резултат да променят начина на живот и хранене. Ако желаят разбира се.

Има разни дружества, асоциации, съюзи и тем подобни, които се занимават с различни страни на живота. Има и едно такова, което се занимава със защита на животните. Но каква защита? – Те защитават някои видове животни от избиване и вдигат доста шум в тая посока. И разбира се, действията им са правилни и заслужават да бъдат насърчени. Но забележете, нищо не правят, поне аз не знам, за затварянето на големите заводи за колене на отгледани специално за това животни, чиито тела се предлагат, разфасовани, за ядене, по магазините. Какви зловещи картини гледаме по магазините, където висят на куки одраните тела на разни видове животни. И ние, човеците на 21 век, претендираме за хуманност, за култура, като правим изложба на убити животни, за да се ядат. За тия животни тия защитници на животните нищо не казват! Защо ли? – Вероятно защото ще се наруши и техният режим на апетитно ядене.

И по-нататък на стр. 262 от същата книга четем: „Нима сме създадени да ставаме жертва по бойните полета? Нима да бъдем палачи и да бесим хората? – Ни най-малко. Бог ни е създал с велики цели. Ние минаваме за културни и като православни, протестанти и католици, уж служим на Бога, а всички еднакво колим кокошки-

те и агнетата. Още не сме културни хора; от сега нататък бъдещето е на истинската култура – културата на нашето сърце и на нашия ум.“

И да продължим в същата посока, като прочетем на стр. 162 от същата книга следното: „Бог е направил човека да се храни с плодове, а вие ядете месо. Месната храна е внесла такива отрови във вашия организъм, че днес той представлява сбор от нечистотии. Това го доказва самата наука. Ако бихте имали непоковарено обоняние, вие бихте странели далеч един от друг – такъв смрад се носи от ония, които ядат месо. Като ми каже някой, че боледува, първото условие за подобрене е да промени храната си. Плодната храна, както и месната, съдържат различни елементи, поради което те предизвикват две различни състояния в нашия организъм. По същия закон всяка мисъл, всяко чувство у нас може да предизвикат две различни състояния, които в далечното бъдеще на нашия живот ще произведат два различни резултата.“

Идеята за вегетарианството не е нова. Тя е заложена в човека още от създаването му. (Справка – първа глава на Битието.) Но след фаталната стъпка на нашите прародители – Адам и Ева, когато послушаха съветите на оня учен адепт, промъкнал се в рая, и отхапаха от забранения плод, от тогава започва месоядството.

Ако разгледаме хронологията на този вид хранене, ще забележим следната еволюция: най-напред е съществувало човекоядството, следва времето на ядене на животните, а не на човеци. След това хората почнали да подбират животните за ядене. Сега не се ядат всички видове животни, а даже от тях, които се ядат, не всичко от телата им се яде. Явява се и вегетарианството. И всички учени, на които съзнанието

се е отключило за това, са станали вегетарианци. Да започна от известния на всички Питагор. Той е бил вегетарианец, за което Езоп му се е надсмивал. Поетична форма на идеята за вегетарианство е дал Питагор. Вижте я:

*„Стомаха, съня и страстта си
да въздържаши свикни търпеливо,
обуздай след това и гнева си,
утолявай с мярка глада си,
не докосвай създания живи.“*

Руският писател Лев Толстой също е станал вегетарианец. С авторитета си той е успял да въздейства на много хора да станат вегетарианци, включително и на хиляди българи. Даже в пловдивския край е имало цяло село от вегетарианци – последователи на Толстой. Навремето това село се казваше Мечкюр, а сега е квартал на Пловдив и се нарича Прослав. Това не е само в България и Русия. Така е по целия свят. И не Толстой е причина за това, а отключеното съзнание на индивидите, тръгнали по този път.

Ето какво прочетох в брой 40 от месец октомври 2001 г на в. „Лечител“ в превод от английски на Илия Илиев. Приблизително то е следното: на англичанката Джулиет Гелътли, попадайки на работа във ферма, в която с промишлени методи отглеждат животни изключително за месо, ѝ направило силно впечатление, че всички говорят само за икономическите показатели на предприятието. За съдбата, за положението, в което се намират животните, на никого не му минава и през ум да мисли. А тя по образование е зоолог. Предстои ѝ да напише дисертация за придобиване на научна степен по

зоология. Джулиет обаче решава да промени посоката на движение. И какво прави? – На първо място става доброволен сътрудник на младежката организация на вегетарианците. Забележете, там има организация на вегетарианците! А тук има организация за консуматорите на бира?! – Няма да коментирам, всеки да направи изводи за себе си. Дейността в тая организация не задоволява Джулиет и тя решава да основе своя вегетарианска организация. И ето, през 1994 г. в Англия се появява организацията „вива“. Смисълът на тая организация е, че всяко живо същество на нашата планета има право на живот – мисъл, почти съвпадаща с тая на Ф. Достоевски. В семейството Джулиет и брат ѝ са вече вегетарианци. Към тях се присъединяват баща им и майка им, а впоследствие и съпругът на Гелътли. Вегетарианският начин на живот им осигурява добро здраве. А ако се наложи лечение, то се осъществява чрез така наречените алтернативни методи. В тая посока Гелътли смело обвинява лекарите джипита по отношение на тяхната професия, в смисъл, че се държат, като че ли в университета са им промили мозъците, защото отказват да признаят очевидната истина, че конвенционалната медицина лекува симптомите, а не причините за заболяването. У нас като че ли е също така, като в Англия. Нейното виждане за повечето нелепими днес заболявания е, че липсва балансиран начин на хранене, неприродосъобразният живот, замърсената околна среда, третираните с химикали храни и вода, стресът, отказът от физическо натоварване, генното инженерство.

Гелътли мечтае светът да стане място за живеене, където хората са по-мъдри и състрадателни към всичко, което ни заобикаля, и е в

зависимост от нашия живот, защото не трябва да забравяме, че и ние много зависим от това, което лъжемъдреците на новото време ни учеха, а то е, че сме създадени да господаруваме над Природата.

Не знай дали Джулиет Гелътли е чела за вегетарианството на Питагор или Толстой, или за Учителя Беинса Дуно, но тя е взела вярната посока.

Хората стават вегетарианци по най-различни поводи. Някои са принудени да направят това, притиснати от някаква болест. Други правят това съзнателно и доброволно. Лично мен случаят ме събра с един вегетарианец във военното поделение на гр. Сливница преди около 15 години, където двайсетина запасни офицери бяхме на десетдневен квалификационен курс. Аз съм вегетарианец по рождение и съм свикнал с всякакви ситуации. Там обаче се оказа и един начинаещ вегетарианец, станал такъв преди около месец време, тъкмо на Нова година. По образование той е литератор. Свободното си време употребява в писане на стихове за себе си. И ето, на 31 декември, докато семейството подготвя новогодишната пищна трапеза, той съчинява нещо там в ъгъла на стаята. Когато го прочел съзнателно, видял, че стихотворението зове към вегетарианство. И без да се колебае, на момента взема решение, че веднага става вегетарианец. Разбира се, смаял всички с решението си: и жена, и баща, и майка, и приятели. Той обаче е твърд в решението си и вече цял месец отстоявал атаките против това негово недомислие според близките му. Като разбира, че аз съм вегетарианец, поиска морална подкрепа от мен. Каквото можах, направих.

Ето, различни са пътищата за приемане на тоя начин на живот, в който се дава свобода, и телата на животните да не бъдат ползвани за храна.

Разумното заключение е: докато съществуват заводите за умъртвяване на животните и ползване на телата им за храна, няма и не може да има добър и справедлив живот. Войните няма да спрат. Убийствата няма да престанат. Терорът ще мутира под най-различни форми. Нека не се заблуждаваме, че ще избегнем негативните последствия от неразумния живот. Няма човек, няма институция, няма държава, пък и най-мощната да била тя, която да може да осъществи това. Или смятаме, че това не е истина? – Рано или късно всеки ще провери всичко това!

„Иди и кажи.“

Струва ми се, че всеки, който е направил усилие да чете тези редове, ще каже: „Каква наука е тая на Учителя Беинса Дуно, когато все за Бога се говори?“ Тези хора, мислещи така, смятат, че науката и Бога нямат нищо общо. Пък то е точно обратното. Там, където е Бог, там има наука! Другото, без Бога, е псевдонаука. Цялата официална наука, която е известна на земята и се изучава в учебните заведения, е Божествена! Човек не може да измисли нищо. Тя не е наука на Айнщайн, на Ломоносов, на Нютон, на Кеплер и т.н., както мислят материалистите, отричащи Бога. Учените са само представители и проводници на науката, а не нейни създатели. Та нима законът на Нютон не съществуваше и преди него? Та нима законите на Кеплер не съществуваха и преди

него? Оттогава ли небесните светила започнаха да се движат по тия закони? Те, учените, само ги направиха известни на разумните човеци, които да се ползват разумно от тях. И тук идваме до разсъжденията на Достоевски, описани в „Дневник на писателя“.

Отречем ли Бога, т.е. Разумното Начало в Природата, ще стигнем до разсъжденията на мъдреца материалист, направени от писателя в статията „Присъда“. Ето как разсъждава той: „Всъщност какво право е имала тази несъзнателна природа да ме произведе на света, поради някакви там свои вечни закони? Аз съм създаден със съзнание и съзнах тази природа: какво право е имала тя да ме създаде без моята воля за това, мене съзнаващия...“ (Прочетете статията.) В тоя ред на разсъждения материалистът, отричащ Бога, и в науката казва: „...Аз осъждам тази природа, която така безцеремонно и безочливо ме е създала за страдания... А тъй като не мога да изтребя природата, то изтребвам самия себе си, единствено от досада да понасям тиранията, в която няма виновен.“ Така Достоевски е сметнал, че логично е доказал най-висшата идея на човешкото битие – необходимостта от убеждение в безсмъртието на човешката душа. Какво било учудването му, когато започнал да получава писма, че е намерил формулата за безсмислието от живота и логичното заключение за самоубийството. Излязло, че „вместо да изпише вежди, извадил очи“ – както гласи народната поговорка. Тогава се наложило да напише нова статия, озаглавена сега „Голословни твърдения“, в която отново логично, но по друг начин на разсъждения, както ги нарича той „голословни“, извежда

идеята, че: „Без висша идея не може да съществува нито човекът, нито науката.“ (Прочетете статията.)

Наскоро във вестник „Монитор“ имаше коментар за актрисата Изабел Юпер, играеща героинята от филма „Пианистката“ на режисьора Михаел Ханике. В статията журналистката Мира Генова накрая ни известява: „На официалната премиера на драмата в гр. Кан миналата година Изабел Юпер се появи в шеметна черна рокля и надпис, който се простираше на двете ѝ ръце: „Съществуването на Бах е доказателство за съществуването на Бог.“ А самият композитор Бах е казал за творбите си, че всичките му композиции в областта на музиката са написани за прослава на Бога.

Затова, драги читателю, не се учудвай, че истинската наука и изкуство са тясно свързани с проявите на Бога, защото Той е Творецът.

И всичко това пак е на принципа на доброволността. Който не е съгласен, няма да го убеждаваме, той е свободен да извърви своя път. На този, на когото съзнанието се е отключило, макар и малко, той ще приеме тази логика и може би с грешки, но ще върви напред. За тях, за тия индивиди, ние предлагаме тези редове. За тези хора видният английски астроном Камил Фламарион е казал: „Ако някой, след като залезе Слънцето и звездите се покажат на небето, си дигне главата нагоре и посочи звездите, като направи опит да ги назове поименно, и като невеж в тая област ги сбърка, то този човек е отишел далеч напред в своето развитие, защото е започнал да си вдига главата нагоре към небето, което вече го отличава от животните.“

За разумния, за мислещия, за този, който си вдига главата нагоре, други доказателства не

са необходими. Пък и „Глупаво нещо е – казва Учителят Беинса Дуно – да се доказва съществуването на Бога.“ А аз мога да добавя: за разумния това е аксиома.

„Иди и кажи.“

Да разгледаме една тема, която от две-три години често се върти в медийното пространство. А тя е: кой спаси евреите, живеещи в България, от лагерите на смъртта? – Много се писа и много се говори по това, когато календарът отмери времето на събитието. И филм по телевизията пуснаха, направен от журналистката Милена Милотинова – сега вече народен представител, пак на тая тема. Всеки твърди, че е направил задълбочени, даже научни, проучвания по въпроса. Появи се на телевизионния екран и негово превъзходителство посланикът на Израел в България г-н Емануел Зисман. И той, доста емоционално, говори по тоя въпрос. И всичко това, което той каза, е вярно. Вярно е всичко казано и писано по въпроса досега. Вярно е, че в България българите спасиха събратята си от еврейски произход от лагерите на смъртта. Вярно е също така, че общественици, политици, народни представители, писатели, учени, свещеници, водачи на православната църква са протестирали и правели необходимото. Но всичко това е външната, шумната, бляскавата, емоционалната страна на събитието. И тя е необходима, но не е движещата сила, не е моторът на събитието. Ако останеше на нея, резултатът щеше да бъде като съвременните събития и шумни протести, отразени и по телевизията, против увеличения патентен данък. „Кучето си лае и керванът си върви“ – гласи пого-

ворката. И министър М. Велчев направи точно така и не промени нищо. Вероятно такива щяха да бъдат резултатите тогава в ония времена. Но не беше така. А защо? – Защото има една ценна, съществена, вътрешна, благородна, възвишена, съчувствена, тиха, като тихия глас на Бога сърцевина на медала. А тя е: по време на събитията, за които говорим, министър на вътрешните работи на България е бил г-н Габровски. Той, министър Габровски, извиква д-р Методи Константинов (ученик в Школата на Учителя) и му показва заповедта за изпращането на евреите от България в Полша, подписана от Цар Борис III. Казва му още, че изпращането на евреите е предстоящо и той – Методи Константинов – е определен да води евреите в Полша. Необходимо е да отбележа, че се познавах лично с д-р Методи Константинов и знам случая лично от него.

„Защо именно аз?“ – пита Методи. „Защото знаеш полски и си учил в Полша.“ – отговаря министърът. И наистина, д-р М. Константинов е завършил в Полша международни отношения и има докторат за това на тема, свързана с река Дунав. По това време той работи в тогавашната дирекция на пропагандата. След разговора с министъра, уплашеният Методи отива право при Учителя. Разказва му всичко. Учителят изслушва внимателно целия разказ. Лицето Му придобива строг израз. Тогава Той – Учителят – казва на Методи да повика Любомир Лулчев. След като го намира, и двамата са при Учителя, Който казва на Лулчев: „Ще намериш царя и ще му кажеш, че ако изпрати евреите в Полша, от династията му и царуването му помен няма да остане!“ Лулчев разбира, че задачата е спешна и тревожна. А като бивш

военен се захваща да я изпълни по военному: точно, непрекословно и в срок. Тръгва да търси царя. А той, царят, е заминал някъде инкогнито и никой не знае къде е. А и някой, да знае, не смее да каже. След два дена търсене се връща при Учителя и Му докладва, че не го е намерил. Учителят се усамотява за кратко време в стаята Си, след което излиза и произнася само една дума: „Кричим.“ Лулчев намира автомобил и потегля веднага за царската резиденция в Кричим. Наистина царят е там и при срещата пита: „Кой ти каза къде съм?“ Лулчев отговаря: „Изпрати ме Учителят, а за тебе – г-н Дънов, Който ми каза да ти кажа, че ако изпратите евреите в Полша, то от царуването ти и от династията ти помен няма да остане!“

Какъв е бил видът на Лулчев, какъв е бил тонът му и как това е въздействало върху царя може само да гадаем. Но той – царят – веднага тръгва с Лулчев за София. Отиват в министерството при министър Габровски. Цар Борис III изисква указа за изпращането на евреите в Полша и лично пред министъра и пред Лулчев го скъсва. Лулчев се навежда и взема от пода парче от скъсаната заповед и го слага в джоба си. Отива на Изгрева (там, където сега се извисяват мощните постройките на Руското посолство, беше някога кварталът, наречен „Изгревът“ от живеещите там ученици от Школата на Бялото Братство, заедно с Учителя си Беинса Дуно.) Намира М. Константинов и заедно отиват при Учителя. Лулчев разказва за събитието, а Методи държи доказателството – парчето от скъсания указ. Учителят пита: „Методи, ти какво завърши в Полша?“ Отговаря Методи: „Завърших международни отношения и защитих докторат за външните политически връзки и отно-

шения на държавите по течението на р. Дунав. Полша не граничи с Дунав, но понеже съм българин, одобрих тази тема.“ Тогава Учителят казва: „Днес ти защити друг докторат. С него се спасиха хиляди хора и не се позволи да се скверни Богът, Учителят и българският народ. А сега изгорете това парче хартия.“

Какви са събитията след това, уверен съм, че просветеният читател ги знае. Ще маркирам само за пълнота, че посланикът на Германия у нас – Бекерле, е принуден да докладва на външното министерство на Райха за решението на българския цар. Шефът на нацисткото разузнаване в България, д-р Делиус, също съобщава по своите канали за събитието, че България не желае да поеме върху плещите си еврейската ненавист. А изпратеният съветник по еврейските въпроси – Даникер, е отзован.

Така Учителят спаси евреите, тихо и безшумно, както се движат слънчевите лъчи, и българите могат само да се радват за това.

Уверен съм, че повечето българи знаят за събитията, случили се след промените от ноември 1989 г., във връзка с тая тема, като се започне от случката с тогавашния български президент – д-р Желев, във Вашингтон на 21 април 1993 г., та чак до днешните поредни медийни изяви. Направи ми впечатление обаче изказването по радиото на един представител на еврейския народ, който каза почти дословно следното: „Докато не научим истината по този въпрос, ние ще благодарим на тия благородни български души, неизвестни засега, които спасиха евреите в България.“ Това изказване е в хармония с науката, която предаде Учителят на учениците Си в България. Ето, драги събрата евреи, вече знаете кой помогна на българския на-

род да ви спаси. Всеки е свободен да приеме или да не приеме описаните събития. Тия, които имат възможност да ползват лостовите на държавната машина, с които може да се провери дали това е истина, нека го направят. Който си даде труд да го направи почтено, ще се увери, че е така. Ние изнасяме истината такава, каквата е. Голословно! Вие сте длъжни да я проверите!

„Иди и кажи.“

Има един малък кръг от люде, които знаят за Учителя Беинса Дуно, знаят за тая наука, снабдяват се книгите, където са отпечатани лекциите, и вероятно ги изучават и прилагат всеки според възможностите си. Тези хора са ученици на тая наука. В голямата си част те са образовани. Има разбира се и такива, които си купуват тая литература, слагат я в библиотеката, но не я изучават, а чакат някой да им чете в някое салонче, черквичка или нещо подобно или да им разказва за нея. Те са кандидат-ученици на тая наука. Срещат се и такива, които са чували за тая наука, но нямат никакво отношение към нея и разбира се са прави. Тях ги интересува друга наука. Вероятно съществуват и такива люде, които нито знаят, нито са чували, нито искат да чуят нещо за това. И те са прави и свободни да сторят каквото желаят.

В България обаче има една група от хора, които са учени, образовани, имат всякакви научни титли и са известни на народа в страната. Именно измежду тях няма такива, които да знаят за науката на Учителя Беинса Дуно, или ако знаят, го пазят в тайна по при-

чини, известни само на тях. Тези учени хора говорят в предлаганите им аудитории, където поднасят своите знания, доказват правотата си по различни начини и ни убеждават с прочетеното от други, чужди и наши авторитети. Никой, или почти никой, не казва нищо за Учителя Беинса Дуно.

И като всяко правило и това си има своите изключения. Лично аз имах възможността случайно да чуя някои от тези видни наши капцитети в своите области да споменават за Учителя и то пред аудитория, каквато е телевизията и радиото. И аз ги приветствам за това. Понеже това те направиха явно от екрана на телевизията и от микрофона на радиото, затова си позволявам да спомена имената им. Така именитият наш художник – Светлин Русев и всеизвестната на всички Нешка Робева казаха това по телевизията. Водещият обаче не обърна никакво внимание, подчертавам никакво внимание на тази тяхна откровеност, като че ли те не са казали нищо. Аз очаквах, че ще им зададе допълнителен въпрос в тая насока, но това не стана! Помислих си и еретичната мисъл, че може би ще покани на тази тема за Учителя представител на това учение, но досега това не се е случило.

Други личности, които споменаха името на Учителя, бяха: д-р М. Папазова в предаването си на здравна тема по радио „Класик“. Пак в такова предаване беше споменато името на Учителя от д-р Петър Найденов. Наскоро пак по радио „Класик“ водещата предаването се обоснова в темата си и с цитат от Учителя Беинса Дуно. Тук непременно трябва да отбележа с възхищение, че това радио „Класик“ е единственото у нас, което предава музика през ця-

лото време, която облагородява слушателите. Всички други радиа излъчват от антените си звуци, които те наричат музика, която деформира слушателите, меко казано, и им съсипва нервите, ума, слуха и всичко благородно, което Бог е вложил в тях. А би трябвало всички радиа да излъчват музика като тая на радио „Класик“ и само едно да излъчва инквизиторски звуци. И да продължим прекъснатата мисъл – като че ли със споменатите имена се изчерпват допирните точки с науката, която ни даде Учителят и духовните водачи на народа. Може би има и други такива случаи на опити да се каже и подскаже за Учителя Беинса Дуно и Неговата наука, но аз не ги знам.

Трябва да имаме предвид, че както еврейският народ има съдба с Христос, така и българите имат съдба с Учителя Беинса Дуно.

На 8 октомври 1898 г. в гр. Варна Той отправя едно послание „Към народа ми български, синове на семейството Славянско“. Там е казано: „Аз ида отгоре, по висше разпореждане на Бога – Вашия Небесен Отец... Непреодолимата Любов на Този, Който ви люби и се грижи за вас, ме извика отгоре, да дойда и ви помогна в тия усилни времена, които настават за последен път в тоя свят.“ Това послание трябва да бъде настолен указател на всеки, който реши да става водач на българския народ, на българската държава.

Еврейският народ не прие науката, която му предложи Христос. Не само това, но използва римските закони и Го закачи на кръста. Последиците, както знаете, са ужасни. Когато Тит превзе Ерусалим и го разруши до основи, по целия път от града до морето стърчаха кръстовете, на които бяха разпнати 60 хиляди евреи.

И досега този народ носи последиците от своята неразумност и ще ги носи, докато не приеме и приложи Божествената наука, която Христос им предаде чрез учениците Си.

Слава Богу, българите не направиха така, както постъпиха евреите. Учителят напусна този свят без насилие над Него, макар че комунизмът вече вилнееше в България. А за този български народ Той казва: „Този народ има въпиюща нужда да се ръководи и управлява от святи и богоугодни начала, нужни за неговото успевание.“ И Учителят даде тези святи и Богоугодни начала чрез Словото Си на българите и неговите ръководители под формата на държавници, учители, учени, духовници, писатели, художници, музиканти, творци на науката, изкуствата, религията, държавността. Направиха ли това, които бяха на тия места досега? Правят ли това, които са сега на тия места? – Не, не го правеха и не го правят. Но ще дойде време, когато ще го правят. Затова, там в посланието, Учителят се обръща към тия, които са заели тия места, цитирам: „Обръщам се към вас сега, мои служители, водители и учители, и към вас, книжници, фарисеи и лицемери, и ви заповядвам да не развърщавате народа ми, който съм ви поверил...водете народа ми в пътя на Истината и не го заблуждавайте, помагайте на беззащитните в теготите им и не оскърбявайте бедните.“ – край на цитата. – Държавници, време е да се замислите над тези Слова! Те са отправени към Вас! Изпълнете ги!

Всеки, който се готви да става държавник в тая страна, т.е. да управлява под някаква форма този народ, трябва да си отговори що е то държавник. А какво е държавник според Учителя? Ето Словата Му: „Какво добро е напра-

вил той, като е дошел, подигнал ли е своя народ? Ако е подигнал, той е държавник. Ако той, след като е дошел, не е подигнал своя народ, никакъв държавник не е той.“

Всеки кандидат за държавник трябва да се замисли над тия слова, независимо кой ги е казал, защото те са разумни.

А какво правят нашите сегашни държавници? – Фотографиите във вестниците показват впечатляващо грозни картини, затова и няма да ги коментираме. Нека се върнем в историята назад. Какво направи цар Борис I? – Той повдигна и просвети народа. Когато 52 болярски рода поискаха да спрат движението напред, той, Борис I, се справи с тях. Всички знаем как. Нещо повече, когато собственият му син за действия спирачката на просветата и възхода, бащата, цар Борис I, намери сили да каже: „Този, който е сляп за виделината, да бъде сляп и за светлината.“ И не само каза, но го и направи. А сегашните водачи на народа как го правят?

Къде се оттегли тогавашният водач на българите, след като предаде управлението на държавата на наследника си? – И двата пъти, когато направи това, беше в просветните манастири. Къде се оттеглят сегашните държавници? – Не знам. Но като че ли не е в просветни заведения.

В ония времена светите братя Кирил и Методи успяха да убедят върховния жрец на католическата църква, че е необходимо да се чете и пише не само на латински, гръцки и еврейски, но и на всички останали езици, включително и на български. Сега, без да ни убеждават, направо ни карат насила да четем и пишем на всички други езици, но не и на български. Тръгнете по търговските улици и вижте надписите, фирми-

те, рекламите на кои езици са написани. И само там ли? – Усилията на братята Кирил и Методи и техните ученици май са били напразни!

Воденето на народа сега не е както по времето на царете Борис I и Симеон I. Други методи използват сега. А това са методите на оня Учен, който убеди Ева, че като яде от прекрасния, но забранен плод, ще стане като Бога. Тя пък взе, че му повярва. А кои са тези методи?

В произведението „Братя Карамазови“ има една глава, озаглавена „Великият инквизитор“. Тук Достоевски ни подсказва, че за да властваш над множеството с методите на Луцифера, е необходимо умело да си послужиш с чудото, тайната и авторитета. Авторът се е спрял на 4-та глава от Евангелието на Матей или 4-та глава от Евангелието на Лука. И двамата евангелисти описват събитието, когато след като Христос е постил 40 дена, в края на поста идва именитият професор по всички въпроси и без всякаква комисия подлага на изпит Христос. За сега Той е ученик. И тук въпросите са три. Той, великият инквизитор, както го нарича Достоевски, задава първия си въпрос, да се осъществи чудото: камъните да се превърнат в хляб. Христос не се поддава на уловката и не превръща камъните в хляб. Той не иска с чудеса да бъде последван от хората. Това е вид насилие. В Неговата наука насилието не се използва като метод за работа. Следва вторият въпрос за тайната: решава ли се Синът Божий да скочи от покрива на най-високия храм и като любимец на Бога ще преодолее ли с помощта на ангелите тая трудност. Сполучливият резултат ще убеди народа да тръгне след Него. И тук професорът по житейските въпроси се проваля. Но той не се отчайва. Приготвил е най-ко-

варния въпрос – третия. Той е най-лесен и най-труден. А ето и въпроса: от висотата на планината се вижда цялата земя и населението ѝ. „Поклони ми се – казва адептът на Христос – и всичко това ще бъде в краката Ти.“ Сиреч всички ще Го последват. Тук е зафиксирана идеята за авторитета. Исус отговаря: „Махни се, Сатана, защото е писано: „Господу Богу твоему да се поклониш и само Нему да послужиш.“ Дяволът си е свършил вече работата и оставя за известно време Христос на свобода.

Сега, да спечелиш привърженици, като направиш чудото – от камъните хляб – е невъзможна работа. Изисква се много знание, пък те го нямат. „Големият мъдрец“ обаче е научил своите последователи да карат народа да прави хляба, след това му го вземат и му определят дажба и цена за консумация, за да ги счита тях, учениците на Сатаната, за божества.

Да скочиш от камбанарията на храма е много рисковано. Затова и никой не привлича последователи по тоя начин.

Виж, да се поклониш, това е най-лесната работа. Не е необходимо кой знае какво умение. Повечето се раждат с това качество. Но пък резултатът е сигурен. Покланяш се на авторитета и веднага ставаш я министър, я народен представител или нещо друго, може и по-незначително (зависи от поклона), но доходо-носно. Така ли е, или не е така? – Не знам. Достоевски знае!

А кандидати за държавници колкото искаш. И всеки идва и обещава да оправи положението на народа. Обещанията са големи. Но кой знае защо приличат на обещанията от приказката на английския писател Оскар Уайлд „Преданият приятел“, където двама съседни, там

някъде в Англия, не в България, живеели в разбирателство. Единият – младият и беден Ханс, и другият – богатият мелничар Хю. Хю бил предан приятел на бедното момче и толкова предан, че „никога не минаваше край градината му, без да се наведе през оградата и да си набере голяма китка цветя или сладки билки, или пък да си напълни кошницата със сливи или вишни, ако беше времето на плодовете.“ Мелничарят Хю всеки ден карал малкия си съсед да му върши услуги, в замяна на които му обещавал да му подари една счупена количка, тъй като Ханс продал своята, за да прекара някак тежката зима. Ханс винаги се възхищавал на сладкодумието на Хю. „Засега си разбрал само практиката на приятелството; някой ден ще стигнеш и до теорията.“ – насърчавал го мелничарят. Но не можал да стигне до теорията, защото в една студена, тъмна есенна вечер, когато валил силен дъжд, съседът Хю накарал Ханс да докаже отново на практика приятелството си, срещу което щял да получи отдавна обещаната счупена количка, да извика лекар, защото жена му е болна. Ханс извикал лекаря, но на връщане се заблудил в тъмнината и попаднал в близкото блато, където и загинал. На погребението на бедния приятел богатият му съсед много съжалил за него и най-вече съжалението се изразило в добре подредените думи: „Поне за мене е голяма загуба. Аз му бях, кажи-речи, дал счупената количка, а сега просто не зная какво да я правя. Сега вече ще гледам никога да не подарявам. Човек винаги страда от щедростта си.“

За препоръчване е всеки кандидат за държавник да прочете цялата приказка, преди да почне да обещава колко предан приятел е на народа.

„Иди и кажи.“

Всеки, който пожелае да изучава тая наука, може да го направи. Необходимо е, както всички ученици, да се снабди с тая литература, а нея я има на книжния пазар, и да започне да я проучва, както се изучават всички науки, изучаващи се в нашите учебни заведения. Значи трябва да се чете и учи, както всички ученици и студенти правят това.

Не е необходимо да го казва на никого. Не е необходимо да се записва никъде в никакъв списък на никаква организация. Не е необходимо да се ограничава в изучаването на тая наука с някакъв устав. Не е необходимо да търси някакъв ръководител. В това учение няма тия елементи. Сам Учителят казва по тоя повод на ученици, които са сметнали, че трябва да има това: „Една от главните мъчнотии е, че вие се стараете да поправите неща, които не се нуждаят от поправяне. Вие искате да турите ред и порядък. Това общество си има свой ред и порядък. Вие казвате: „Какво ще кажат хората, какъв е уставът на това общество?“ Ами, че какво се нуждае това общество от устава! Като имат другите общества устава, защо не седите при тях? Всичката ви грешка седи в това, че вие искате, като дойдете тук, да се проявите, както в света. Не, тук ще се проявите най-естествено, по Божествено.“ И още в тоя смисъл казано в „Божествения импулс“ на стр. 711 и 713. А то е: „Всеки, който иска да мисли по стария начин, да слезе долу в София, позволявам. Който иска да работи по стария начин – в София. Аз позволявам. А като започнете да се качвате на Изгрева, ще снемете всичко. За мен Изгревът е Бог. При Бога като отидеш, от Не-

го всичко, което излиза, е чисто. Ако искате закон, закон има в света, долу в София. Който иска закон – в София, който иска Любов – да дойде тука. Но тук да турите закона, не може. Ако искате в София да турите Любовта, не може. София ще бъде София, Изгревът ще бъде Изгрев, туй го разберете. По закон – долу, по Любов – тука. Или долният свят, софийският – туй е благоутробieto, а пък Божественият свят – то е главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха. Които живеят по любов, живеят в главата си.“

Да, това общество си има свой ред и порядък! Това учение не е религия, не е църква. Сам Учителят казва: „Ако от учението направите религия, то аз ще я разруша. Ако от учението направите църква, то аз ще я разруша.“ Така и стана. Тези, които се опитаха да направят това – сбъркаха. А имаше, и още има такива, които искат да сложат тая наука в рамките на партиите, т.е. с устав, с ръководител, със списък, с членове. В това учение има само един Учител – Беинса Дуно, Който си е свършил работата – предал е науката и всички останали, които искат да изучават тая наука, са ученици. Други служби няма. И ако някъде съществува нещо друго като организации, фондации, асоциации, съвети, председатели, уставы, ръководители, домакини, секретари и тем подобни, както във всички учреждения, и са се обявили за последователи на тая наука, дадена ни от Учителя, трябва да се знае, че това са фалшификации. Това е изопачаване на Словото и няма нищо общо нито с науката, нито с Учителя Беинса Дуно.

Как ще се различи фалшификата от оригинала? Ето как: веднъж един капитан от войската посетил един ученик на тая наука в гр. Айтос. Разговорът продължил няколко часа. На тръгване капитанът попитал: „Бай Георге, като имате такова хубаво учение и сте такива добри хора, колко души сте в България?“ Бай Георги отговорил: „Ние не знаем колко сме, понеже нямаме списък, но аз ще ти кажа как да ни познавате.“ И ето какво е казал ученикът на това учение Георги Куртев: „Нашето учение се основава на пет принципа. Те са следните. Първият принцип е Любовта. Който прилага този принцип, винаги е готов да се жертва за доброто на другите. Срещнеш ли такъв човек, да знаеш, че е от нашите. Вторият принцип е Мъдростта. Който си служи с него, обича знанието, разбира законите на живота и всичко върши с разбиране – срещнеш ли такъв човек, да знаете, че е от нашите. Третият принцип е Справедливостта. Който си служи с този принцип, не допуска неправда в живота си, винаги е справедлив към всички – от нашите е. Четвъртият принцип е Истината. Всеки човек, който обича Истината и не лъже нито себе си, нито другите, който почита всички и им дава свобода – от нашите е. Петият принцип е Добродетелта. Всеки, който прави добро на другите, без да очаква отплата – от нашите е. Всеки, който прилага горните принципи, където и да се намира, било в учреждение, в кооперативно стопанство на село, в казарма или където и да било, ще знаете, че е от нашите. А който няма тези качества и не прилага тези принципи, и между нас да е, не е от нашите. Ето така ще ни разпознавате. Това е ключът.“

Науката иска четене, учене и прилагане на наученото. Всеки ученик ще я изучава чрез Словото, дадено в лекциите, а общуването между учениците ще става чрез Словото на тая наука. Не е ли така и в другите науки? Ще запита някой: „А не може ли да слушаме, както е в църквата – попът чете, другите слушат?“ – Може, разбира се, но това го правят невежите, които не могат да четат, затова трябва някой да им чете. Във вековете назад малко са били тези, които са знаели да четат и пишат. Затова са били направени църквите, храмовете, манастирите, където знаещите са четели, а незнаещите са слушали. Сега почти всички знаят да четат. Затова и няма нужда някой да им чете. Ако все пак го правят, това означава, че са мързеливи. Друго обяснение няма.

В това Слово, което ни остави Учителят, има какво да научи всеки. Засегнати са всички клонове на науката: и физика, и химия, и български, и астрономия, и астрология, и физиология, и физиогномия, и френология, и хиромантия, и математика, и зоология, и ботаника, и земеделие, и педагогика, и всички останали науки. Решения на задачи може да намери тук всеки учен в своята област, стига да има желание да проучи тая наука и да има отключено съзнание по интересуващите го въпроси и най-важното да бъде почтен към усвоените знания чрез това Слово, за да не го използва в негативен смисъл.

Много от обясненията тук са направени с помощта на математиката. Изучаващият тая наука не може да не забележи изобилието от чертежи и геометрични фигури.

Читателят вероятно е забелязал, че аз само се докосвам до няколко теми, без да ги разглеждам подробно. Подробното разглеждане е

направено в Словото. Идеята ми е само да поднесе уханието на цветята и на когото му хареса това ухание, ще го потърси, за да се ползва. Желанието ми е да посоча, че Слънцето е вече изгряло и който пожелае, доброволно да се ползва от благата му, да си разтвори прозореца широко. То, Слънцето, то, Словото, е щедро към всички, които го забележат и разберат, че трябва, че е необходимо да се ползват от него.

Има една мисъл, казана от Учителя и тя е следната: „Каквото е отношението на българите и техните ръководители към Мене, такава ще бъде отношението на света към тях.“ А това означава: каквото е отношението на българите и техните ръководители към това Слово, към тая наука, такава ще бъде и отношението на целия свят към тях. Българите и техните ръководители ще могат да проверят дали това е вярно!

Затова, вие българи, които искате да бъдете ученици на тая наука, търсете, четете и изучавайте автентичното Слово на Учителя Бейнса Дуно! Това Слово е уникално!

Веднъж учениците в Школата на тая наука създали повод и Учителят вместо да отиде и им изнесе поредната лекция, им изпраща следното писмо:

Там, където Любовта царува – смут не става!

Там, където Мъдростта управлява

– редът не се нарушава!

Там, където Истината грее

– плодът цъфти и зрее!

Може да прочетете книгите на всички библиотеки в света, но такава кондензирана, есенциална и смислена мисъл няма да намери-

те. И наистина, в изречението за Любовта виждаме, че там, където тя присъства, смут няма. Ако някъде има смут, значи там Любовта отсъства. А какво нещо е Божествената Любов? – Ще си послужи с думите на апостол Павел от 13 глава на Първото послание към коринтяните: „Любовта е дълготърпелива, благосклонна е. Любовта не завижда, не се превъзнася, не се гордее, не безобразства, не дири своето си, не се раздражава, не мисли зло, на неправдата не се радва, а сърадва се на Истината; всичко претърпява, на всичко хваща вяра, на всичко се надее, всичко търпи. Любовта никога не отпада.“

Професор Б. Биолчев – настоящият ректор на Софийския университет – веднъж в едно предаване по телевизията, където присъстваше той, се позова именно на тая глава от Посланието на апостол Павел. Това ми направи силно впечатление, защото за първи път чувах настоящ професор да познава Евангелието и да показва това публично. Ако наред с другите науки, той на практика се ползва и от тая Христова наука, от това по-хубаво за студентите и за университета няма. Дано има и други такива преподаватели като него в това и в други учебни заведения.

Темата за Любовта присъства в цялото Слово, което ни изнесе Учителят. За нея той казва: „И при най-малкото решение да вървим по Любовта, животът се изменя. И ако има добро в света, то е защото хората са помислили за Любовта. Само като помислят хората за Любовта, тя изпраща своите благословения. При всичко, че не изпълняваме закона на Любовта, то Бог е толкова благ, че пак изпраща всеки ден Своите благословения.“

Учителят казва в лекциите Си, че през всичките години на тая Школа е говорил все за Любовта. И въпреки това Той смята, че е говорил само за Любовта като пъпка. „А ако трябва да ви говоря за Любовта като цвят и после за Любовта като плод?“ – Да, наистина науката за Любовта е безкрайна!

Много писатели са третирали в произведенията си темата за Любовта, но в голямата си част, и особено съвременните автори, разглеждат тоя принцип от неговата сексуална страна. И колко са я изопачили тая дума, че когато героите на автора искат да имат сексуални отношения, казват: „Искам да правим любов.“ Но моля, това не е любов! Това е празно удоволствие, което го няма и wśród животните. Тоя вид сексуални удоволствия доведе до многото болести, включително и спина. И вместо да се замислят хората над това, те измислят поредните индулгенции, с които да заобиколят законите в природата с цел да избегнат неприятните и даже фатални последици. Но всички трябва да знаят, че никой не може да излъже Природата.

И да продължим за Любовта. Ето какво казва Учителят за Любовта: „Обичта се познава във време на нужда. Жената не трябва да обича мъжа си, защото той ѝ купува дрехи, рокли, шапки – то не е Любов. А когато този мъж остане най-беден, страдащ, тя само тогава може да покаже своята любов към него. Значи във време на страдания.“

Достоевски се е докоснал до темата за Любовта в произведенията си много смислено. Например има един разказ „Бели нощи“. Няма да го разказвам. Той е цели 50 печатни страници. Препоръчвам всеки да го прочете. Той, раз-

казът, облагородява сърцето. Ще цитирам само заключителните думи на героя в разказа, отправени мислено към героинята: „Но да помня обидата, Настенка! Да наведе тъмен облак над твоето ясно, тихо щастие, да те упрекна горчиво и да причиня мъка на сърцето ти, да го нараня с тайно угризение и да го накарам тъжно да тупти в минутата на блаженството, да стъпча макар и само едно от нежните цветенца, които си вплела в черните си къдри, когато си тръгнала към олтаря... О, никога, никога! Нека бъде ясно твоето небе, нека бъде светла и безметежна милата ти усмивка, бъде благословена за минутата блаженство и щастие, което ти даде на друго самотно, благородно сърце! Боже мой! Цяла минута блаженство! Та няма това е малко, па макар и за цял човешки живот?“

Както виждаме, героят е благодарен за дареното минутно щастие, което той ще помни и ще черпи сили от него един цял човешки живот. – Коренно различие от сегашната действителност, когато всеки иска непрекъснато блаженство и то какво блаженство: дискотеки, алкохол, ядене до разболяване и секс. Резултатът е налице – събитията около дискотеките го показват, как завършва такава любов. Но това не е любов, това е безлюбие.

За нея, за Божествената Любов, Учителят казва: „Любовта е една наука, която трябва да изучавате!“ И изучаването ѝ трябва да продължи дотогава, докато постигнем това, което Христос казва: „Любете и враговете си!“ И не само го казва, но го и показва на дело. Когато беше закован там, на кръста, Той произнесе знаменитата фраза: „Прости им, Господи, защото те не знаят какво вършат!“

Затова е необходимо българският народ и разбира се и неговите ръководители да сменят отношението си към това Божествено учение! Постигането на хармония между държавата, включително и нейните ръководители, и това Божествено учение ще реши всички кардинални проблеми. Но това трябва да стане по принципа на свободата – доброволно!

„Иди и кажи.“

И ето аз дойдох и казах. Казах малко. Пък и не знам много. Аз не съм пророк. За себе си мисля, дано е така, че съм един ученик на тая наука, който се е заел да изучава това Слово.

„А това Слово аз обещах на Бога да го предам на учениците. Аз го направих и не съм отговорен пред Бога – казва Учителят и продължава, – Учениците трябва да изучат и предадат това Слово на българския народ, а българският народ трябва да го предаде на целия свят.“ Такъв е пътят за усвояване на тая наука от хората. И всеки е отговорен за възложената му работа пред Бога. Учениците на тая наука изучават това Слово и успяха да го отпечатат. Тая литература вече я има на книжния пазар в България и българският народ има възможност да я изучава. В това отношение те, учениците, си свършиха работата. Остава българският народ да изпълни своята задача: да възприеме тая наука и след това да я предаде на останалите народи на Земята.

Завършвам с думите на Учителя Беинса Дуно, казани преди 81 години, на 11 декември 1921 г. в София в двора на ул. „Опълченска“ N 66, където е изнасял поредната си лекция пред учениците: „Един ден българите ще познаят, че

Аз съм им бил един голям приятел. Но когато аз си замина, не искам никакви паметници, и ако ми направят такива, ще ги разруша. Любов иска Бог, да се обичат всички като братя и сестри, това са паметниците на бъдещето. В главата на всеки свещеник, на всеки проповедник, учител, майка това трябва да се втълпи. Братство и сестринство в света... Казвам, Моите думи са Божествени. Те не са Мои думи.“

Бях написал вече всичко това дотук и мислех, че се движа в рамките на допустимото, когато четейки поредната лекция, срещнах следната мисъл: „Аз може да имам най-добрите условия: да бъда свещеник или някой владика и да мисля, че вестниците ще пишат за мене, че беседата ми е била отлична и да ме хвалят – който и да е този човек, според мене, е лош човек, щом чака вестниците да кажат, че беседата е била добра. Тогава тежко и горко на този народ. Не, сърцата и умовете на хората трябва да кажат, че този владика е добър. Сега туй ще го приложим. Ние не обсъждаме владиците, защото всеки човек на мястото им би се изложил на голямо изкушение – благодарете, че Господ не ви е направил владици, когато дойдат да ви кажат „владико святи“. Свят в света е само един Бог.“ – стр. 374, „Сила и живот“, пета серия.

Аз знаех, че вестниците не са подходящото място за подказване съществуването на тая наука. И Учителят не допусна, докато беше на тоя свят, това да стане. Във вестниците е било изписано много за Него, но все осъдителни мисли за това учение. И във вестниците Той нито веднъж не се оправда. Остави съвестта и разумът на хората да повярват дали това е истина, или не е. Какво направи българският на-

род, не знаем, но резултатите са налице. А Учителят казва на този български народ: „Опитайте туй учение, приложете го. То може да се приложи във вашите домове. Вие имате деца. Учението е за вашите деца, за учениците, за слугите. Приложете го, ако няма резултат, оставете го настрана.“ – А българите всичко друго приложиха, само това не приложиха! И още какво казва на българите: „Всичките ви дългове ще платя, ето, обзалагам се с българите, искам един опит да направя с тях като народ. И ако аз не устоя на своята дума, да плюят отгоре ми. Но искам и те да устоят на думата си: в българския дом да няма сълзи, ред и правда да има навсякъде, никъде да няма нещастия. За думата си да умрат и да се жертват за ближния. Нека се съгласят българите да видят дали туй учение е право, или не. Ето, Господ иска да ви направи едно добро... Сега на всинца ни трябва благочестие. Не само на нас, но на целия български народ трябва благочестие, на неговите управници, на свещениците, на майки, бащи, търговци и прочие, от всички се иска благочестие. Като влезеш в един дюкян и ти кажат „това е вълнен плат“, да знаеш, че това наистина е вълнен плат. Отиваш в някоя фурна и ти кажат „този хляб е чист“, да знаеш, че е чист. Като идеш да искаш пари назаем, да знаеш, че няма да ти смъкнат кожата. Да не мязаш на онзи българин от Провадия, който взел една крина жито назаем и след като плащал осем години, имал да плаща още 80 крини жито. При такива условия може ли един народ да успява?“ – пита Учителят.

Е, всеки може да даде верния отговор. – Не може, разбира се. Тогава? – Ами тогава нека, както казва Учителят Беинса Дуно, да опи-

таме метода, който Той предлага. И сигурен съм, че тогава именно ще дойдат успехите, такива, каквито Бог е предвидил да имаме. Важно е българският народ и неговите управници да пожелаят това.

Аз не исках да предложа тия мои писания на вестниците. Затова предложих, като писах на управниците. На кои? – На всички от последните години, включително и на настоящия премиер-министър. Писах им, защото е невъзможно да се добереш до тях, за да се разговаряш разумно. За резултата от писанията ли? – Той е нулев.

Научавам, че тия български управници ходят по големите религиозни празници в черкви и манастири и палят там дебели свещи. Това, разбира се, не е лошо. Но от запалените свещи има полза да си светиш, когато е тъмно, а няма ток за електрическите лампи. Инак напразно хабиш свещите, пък били те запалени и в Драгалевския манастир.

И така, пускайки писанията си в общия поток на информация, аз ясно съзнавам, че правя принципална грешка от гледна точка на правилата в Школата на тая наука. И вероятно ще понеса неприятните последици за това мое нарушение. Дано само българският народ и неговите управници чуят, че има един друг начин на живот, който се нарича благочестив и се постига с методите на тая наука, описана в лекциите на Учителя Беинса Дуно.



Тодор Ковачев
ИДИ И КАЖИ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Веселина Маркова, Наталия Ангелова

Корица
Ф. Шламбора

ИК „ЖАНУА-98“
ISBN 954-9589-67-6

20100